

Misjonen i India og Argentina

INDIA
Kjære Misjons-Røstens leserer.

Derfor, da Gud vilde enn mere vise" loftets arvinger, hvor uryggelig hans vilje var, gikk han imellem med en ed. For at vi ved to uryggelige ting, hvori Gud umulig kunde lyve, skulde ha en sterk trost, vi som har tatt vår tilflukt til å gripe det håp som ventet oss. Hebr. 6: 17-18.

Efter en lang taushetsperiode følger denne hilsen til våre venner gjennom «Misjons-Røsten».

Vår taushet er intet bevis på at Herren i disse 10 måneder siden vår ankomst hertil ikke har virket med. Nei, han holder fast, selv når kjødets broderbånd skulde briste — ære skje Gud.

Kun 3 mnd. efter vår ankomst fikk vi en større finansiell prøve. Taket i to rum var helt sikkert og måtte rives og da dette bestod av flate hellestener hvorpå hvilet et over 16 tommer tykt cement- og sann-lag blev det en hel liten arkitekt affære. Vi forholet også det nye tak i nevnte rum 5 fot og satte vinduer inn, hvilket vi ikke hadde før. Sunde beboelsesforholdene finner vi å være påkrevet for vår helse i dette så høist provende klima. Efter 5 ukers iherdig arbeid var det hele fullført og regnskapet (etter å ha lagt inn siste ære) viste et underskudd av vel Rupees 300.00. Det hele beløp sig til vel Ra. 600.00. På «gammeledags» måte, kun som svar på inntrengende bønn, sendte Gud inn nevnte sum og alt er nu gjeldfritt; all ære og pris til Gud og Lammet. Her har så Herren en elendighet betalt med (iberegnet de 3 evangelist-boligene nylig fullførte) omkring Rupees 7000.00. Skulde en lignende misjonsstasjon bygges på vilde den fullføres billig hvis ovenfor nevnte sum multipliseres med 3. Misjonsstasjonen ligger også meget beleilig til da det store Hindu-tilbedelsessted Kitratok, som ligger 6-7 km. borte. Kjære venner, be for oss og arbeidet her. Vi føler at Gud har ledet oss til dette sted, skjennet misjonen dette sted (misjonsstasjonen) og nu anroper vi Gud om hans «floder i den øde mark».

Ja, strømme i de tørre egne. Om Gud vil og Jesus droier så har jeg og to innfødte evangelister tenkt oss en lengere misjons-tur. Vi tar da ut i telt til trakter hvor evangeliet ikke har vært forkynt før. En millevig lang fjellkjede kalt Manipur-jungles, en av Forenede Provinsers største jegerterreng. Et flertall av større landsbyer ligger ganske gjemt inn imellem disse fjeller og for størstedelen er disses innbyggere avskåret fra den øvrige verden. Til denne tur trenges et større

Brev fra Svendberg og Ester Grønvold

parti av testamenter, evangelier og traktater. Nye og uberørte steder er som oftest svært mottagelige både for forkynnelse og spredelse av Guds ord. At vi er kommet til aftenstid av evangeliets dag, derom finnes ingen tvil; dog er der enn talrike sjeler som ennå må samles inn.

Vi ser frem til en av Gud spesielt velsignet kuldetid. Ovenfor nevnte tur blir visse spennende på flere måter da Manikur-Junglen er bekjent for sitt overflod av tigre, leoparder, pantere og bjørner.

Husk oss i innerlig bønn, venner!

Eders i Kristus for Indias formørkede folkeslag:

Broder og søster
Svendberg
adresse: Mission House, Karwi,
Banda distr. U. P. India.

ARGENTINA

Følgende brev er oversendt oss fra Joh. O. Johnsen.

Cordoba 167 33.
Fred fra Gud!

Jeg lovet jo at skrive efter det første møte her, det var riktig godt. For en tid siden reiste broderne fra Rio Tercero og broderne her i en gammel Ford mellom Rio Tercero, og Cordoba og hadde møter i landsbyene, det hadde vært en riktig velsignet reise, fortalte de, og i en liten by sa en mann til dem: Kom til mig og ha møte når dere kommer hit til byen, ja Herren formår å åpne hjertene.

En av de første dagene i september reiser Rakel og jeg til Norge, du tror kanskje at jeg har glemt indianerne. Nei det har jeg nok ikke, jeg elsker indianerne og

vil forsøke å arbeide for deres sjelles frelse. Dog som det nu er, er det umulig for mig selv å vidne for dem. Men i Embarcacion er det flere av de troende brodere som kunde gå ut med budskapet bare det var midler til deres underhold. Det er særlig en av broderne som har kommet for mig, men han er gift og har familie og måtte da ha litt underhold. Indianerne er noisomme og behøver ikke meget til underhold. De er jo så dårlig vant. Jeg har nu skrevet til de to søsken i Nord-Amerika som har hjulpet oss med underhold og spurt om ikke dem kunde hjelpe denne broder, han har nu arbeide i parken der oppe, men om noen vilde underholde ham så kunde han slutte der og reise rundt og forkynne frelsesbudskapet blandt sitt eget folk. Han måtte ha en hest å ride på

så han kunde komme langt ut i Chaco. En hest kostet ca. 30 peso, så det er jo oversteilig, det blir ca. 55 norske kroner. Det er min tanke når jeg kommer til Norge å forsøke å få folk interesserte i arbeidet blandt indianerne. Og bedre arbeidere enn av indianernes egne kan en jo ikke få, det blir billigere. De kan tale både spansk og mattedo språket. For kvinnes skyld er det godt at dem kan mattedo også, for dem kan lite spansk mange av dem. For eksempel om det var mulig for oss å uderholde 3 innfødte indianere, kunde man nå ut gjennom Chaco, som det jo hadde vært en umulighet for mig å nå. Vi kunde jo begynne med en og vises interessen blandt folk hjemme stor for den sak så kan vi jo underholde flere.

Jesus kommer snart og ordet skal i en hast forkynnes. Ja bed for denne sak broder og skriv til mig hvad du synes om det. Jeg ønsker å være i Herrens tjeneste der han kan bruke mig, enten det er hjemme eller her, dog føles det strengt for mig som det nu er, for at jeg selv kan arbeide her, mener jeg.

Hjertelig søsterhilsen,

Ester Grønvold.

Min adresse blir: Harstad, Rygge st., Østfold.

I fangenskap.

Den danske lægemisjonær dr. Nielsen har nu vært i fangenskap hos de kinesiske rovere i nesten fem måneder. Ifølge «Kr. Dagblad» skriver fru dr. Nielsen hjem, at der fremdeles ikke er noen utsikt til å få hennes mann friggitt. Fra forskjellige steder har man gjerne villt hjelpe, men som situasjonen tegner sig, kan man ikke foreta sig noe.

Roverne har truet med å drepe dr. Nielsen, hvis det fra mynnighetens side blev gjort skritt til hans befrielse, og efter de senest foreliggende meddelelser ser det ut til at det hos roverne ikke er langt fra trussel til handling. Etterhånden som tiden går synes dr. Niensens stilling derfor å få en stadig alvorligere karakter, og roverne har ikke gjort minste tegn til å ville mildne sine krav om løsesummen.

«Den hellige flod».

I disse dager bader hunarer tusener hinduer i en hellige flod Kistua ved Beywada, hvortil pilgrim�er er valfartet fra hele India. Denne religiøse seremoni holds kun hvert tolvte år.

Forts. 4. side.

Trengslenes vanne

Av Alf L. Torstensen

En almindelig tanke hos folk flest, om syndfloden, er at alt liv utenom arken gikk tilgrunne, men det var ikke tilfelle. Det var noen som beholdt livet — nemlig fiskene og alt liv som var i vannet. Derfor leser vi: Så omkom da alt kjød som rørte sig på jorden, og alle menneskene. Alt det som hadde livsåndes pust i sin nese, av alt det som var på det tørre, døde, og han utsløtt alle levende vesener som var på jordens overflate. (1. Mos. 7, 21-23.) Når fiskene og forøvrig alt liv i vannet ikke døde, så var det av den enkle grunn at deres element — vannet — var ett med dem. Han valgte vann som straffemiddel, og det var jo fiskene skapt for å leve i. Derfor kunne de ingen skade ta når vannflommen kom, og den blev aldri så stor.

Imidlertid har dette ord en åndelig side, og det er den jeg ønsker vi skal få tak i og stans ved en stund. I Sal. 69 m. fl. andre steder finner vi nemlig trengslene omtalt som «vanne». «Frelsens Gud, ti vannede meg som kom mig, og Gud, ti vannede meg som kom mig inn til sjelen. Jeg er sunken i ned i bunnløst dytt, hvor der innen i tet fotteste er, jeg er kommen i dypt vanne og strømmen slår over mig.» Salm. 69, 2, 3. og i v. 15, 16 «Redd mig ut av dyttet, og la mig ikke synke. La mig bli reddet fra dem som hater mig, og fra de dype vanne. La ik-

ke vannstrømmen slå over og ikke dypt sluke mig og la ikke brønnen lukke sitt gap over mig.» Flere andre skriftsteder kunne anføres som støtte for denne tanke, men det siterte fra Salm. 69 får være nok, for korthets skyld. Skal heller gå videre og behandle det som egentlig er grunntanken i dette stykke, nemlig — at likesom fisken er skapt for å leve i vannet, er den troendes sjel skapt for å leve i trengsler. Det gamle testament er full av vidnesbyrd om hvordan trengsler har fulgt de hellige for deres tros skyld, og i Hebr. 11 kap. finner vi oppregnet noen av dem. I det nye testament synes tanken om at «trengsler er de troendes element» å komme ennå klarere frem. Først skal vi nevne Jesu ord i Joh. ev. 16, 33. «Dette har jeg talt til eder for at I skal ha fred i mig. I verden har I trengsler, men vær frimodig, jeg har overvunnet verden.» Dette uttalte Jesus ved avslutningen av sitt liv, og erfaring hadde lært ham (selv om han forutså alt) at det var trangt i denne verden for den som vilde innstille sitt liv efter Herrens ord. Videre har i Jesu ord til Peter i Joh. ev. 21, 18, 19. «Sannelig, sannelig sier jeg dig, da du var yngre, bandt du selv op om dig og gikk dit du vilde, men når du er blitt gammel, skal du utstrekke dine hender, og en annen skal binne op om dig og føre dig dit du ikke vil.» Det sa

han for å gi tilkjenne med hvad slags død han skulde ære Gud, og at Peter har forstått Jesus rett, skjønner vi av Peters ord i hans 2. brev 1, 14 hvor han sier: «Jeg vet at nedleggelsen av min hytte kommer brått, som og vår Herre Jesus Kristus varstet mig.» Peter var således lenge forut klar over at han kom til å nedlegge sitt liv for Jesu navn skyld, og av Ap. gj. ser vi at Peters liv — i likhet med de andre — ikke var noen dans på roser. Trengsler, større og mindre, motte dem stadig, men — Pris skje Gud — de var utstyrt for et sådant liv. Derfor leser vi også i Ap. gj. 5, 41 disse ord som høres så underlige ut for den menneskelige fornuft og tanke. «Så gikk de da bort fra rådet, glade over at de var akterverdige til å lide for dette navnns skyld.»

Apostelen Paulus var også en som klart forstod at trengsler hørte troens vandring til. Ved hans omvendelse uttalte Herren disse ord om ham: «Ti jeg vil vise ham hvor meget han skal lide for mitt navnns skyld.» Ap. gj. 9, 16. Det viste sig også at Paulus fikk trengsler — som kanskje ingen annen. Ap. gj. beretter derom, og i 2. kor. talar han selv om forskjellige trengsler han hadde gått igjennem for evangeliets skyld, spesielt i det 11. kap., men ikke ett sted finner vi at han på en men-

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjons-tjeneste.

Bladet utgitt i Sarpsborg av en redaksjonskomite. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Sarpsborg.

Abonnementpris er: I løssalg 20 øre kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplyselse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Misjoneren

Misjonærene Esther Pettersen og Ruth Pettersen

som ofte har skrevet i «Misjons-Røsten» har, efter hvad der står i «Korsets Seiers», sluttet sig til menigheten i Filadelfia, Oslo. De er ikke lovet noen bestemt finansiel støtte, men vil som hittil være avhengige av venner som er interessert i deres arbeid. Bidrag kan som før sendes til br. Th. Wessel, Nordstrand, som fremdeles er deres kasserer eller også til br. Ekornes, Jarveien 11, Lilleaker.

Søstrene for tiden hjemme for å hvile litt og reiser samtidig omkring blant vennene her i landet. De reiser allerede i høst over til U. S. A. hvor de har både slektninge og andre forbindelser. Det er ihvertfall tanken.

I forrige nr. kvitterte vi for kr 50.00 sendt fra en søster i Fredrikstad. Søsteren ønsket disse penge brukt til arbeidet i Finnmark Nord-Norge, eller hvor det mest behøves.

Denne skal bli gjort og hvis noen flere hadde lyst til å sende til samme formål så vil vi motta og sende midler til de brødre som arbeider i Nord-Norge. Vinteren står atter for døren og nøden i vårt eget land der nord blir ikke mindre år som ifjor, heller motsatt. Det er ikke noe som åpner hjertene mere for evangeliet enn å få økonomisk hjelp i nød og fattigdom.

Derfor: Send et beløp — stort eller lite — og det blir en samlet sum å sende til jul for eksempel.

30 års jubileum

på Betania i Rygge søndag 27. august 1933.

Dagen oprandt med deilig solskinn og vi reiste fra Oslo noen sang- og musikkvenner som var innbudt til festen. Det var en stor glede for oss alle — og vi frydet oss av hele vårt hjerte.

Min far og mor er opvokst sammen med vennene derute og de har nydt mangan velsignelse sammen i årenes løp. Mange av de gamle venner er nå gått over dødsfloden og er hjemme hos Herren, og andre har flyttet bopel og arbeider for å fremme Guds sak i det hjørne de er blitt satt. Mest savnet av alle var nok br. Bernhard Gundersen som fra begynnelsen av og i så mange år fremover stod som leder av forsamlingen, men det behaget Gud å ta ham hjem.

Sammen med flere andre er og så noen av br. Gundersens sønner og en fetter av mig blitt frelst, og står støtt med i arbeidet — så mange er det som på Betania har

gitt sig over til Gud. Det var kjært å møtes med gamle og unge.

Det har også her vært gjort forsøk fra djevelens side og eoclegge Herrens verk, men Gud har vedkjent sig arbeidet, satan er kommet på skam — og hitintil har Herren hjulpet.

Vi begynte festen med å synge den gamle gode sang i Sci-boletn «Velkommen hit Guds venner» og «Navnet Jesus blekner aldri», hvorefter br. Hans Utne åpnet og leste fra Salm. 118 og ledet i bønn. Etterpå talte br. Hegg, og så kom bevertningen. Etter denne leste min far op en beretning som br. Bernhard Gundersen hadde skrevet, hvori det omtales hvordan Gud ledet to brødre, Modin og Andresen til å begynne moter derute, og Gud kronet deres arbeide med sjeles frelse. Det var i året 1897. Det blev en større vekkeelse og de venner som var med glemmer vist aldri hvordan Gud da grep inn og lovsangtoner fylte hjemmene som før hadde vært en satans synagoge.

Br. Karlsten fra Askim talte varmt om å få «kjenne ham og kraften av hans opstandelse». Siden gikk det slag i slag med vidnesbyrd, sang og herlige budskap i tunger med tydning. Vi kjente at himlen var åpen over oss og salveoljen fløt. Gud være lovet. Brødrene Nilsen og Johansen fra Logen, Moss, avla sine varme vidnesbyrd om Herrens trofasthet og underlige ledelse.

Vi var alle enige om at vi hadde hatt en herlig stund, og vi forlot så våre kjære venner på Betania med hjertelige håndtrykk og håp om snart å sees igjen om Herren tøver med å komme.

Anna Sjøgaard, Oslo.

Innsendt. Han som trådte persekaret

Guds ord er rene ord (Salm. 124) og Guds vaker løse over at hans ord oplystes. De torskjelvige profeter oplystes nøkagtig i sin tid, punkt for punkt, slik som aan iorussa ved sine tjenerne. Men alle ting har en bestemt tid, og en tid er for enhver idrett under nummelen (Pred. 3, 1—2). Man må skjelve mellom Israel og hedning.

For eksempel i Es. 61 hvor det fortelles om nådens år og hevners dag, merk år og dag. Om nådens års begynnelse leser vi i Luk. 4, etterat Jesus hadde lest av Esaias' bok. Herrens And er over mig o.s.v., men vi ser at han undlot å nevne hevners dag. Og han sier: Idag er dette skriftens ord opplyst for eders' øren. — Og nådens år varer ihvertfall til tidspunktet i Apb. 14, 14 og fig. Menneskesønnen med én krone på hodet betegner neppe samme tidspunkt som Apb. 19 fra vers 11 og fig., hvor det nevnes mange kroner, skjønt det tales om vinperssen både i 14. og 19. kapittel. Det fremgår dog at det er straff over folkene som fullbyrdes. Hevners dag er fullendt med de 7 siste plager. Les Apb. 15, 1.

Når hevners dag begynner skal Herren for annen gang utrekke sin hånd og forhverve sig levningen av sitt folk. Se Ez. 39, 8. Dette er dagen om hvilken jeg

En lysende slutt på en lysende tilværelse

Disse ord kan med sannhet settes som minneskrift over den nys hjemgangne misjonær, Gunnar Vingren.

Et Guds lys var han i sitt liv, og et lys blev han i dødens stund. Misjonær Vingren var svensk, men hans navn er sikkert kjent av mange norske misjonsvenner.

Hans arbeidsmark var Brasil. Her fikk han i 22 år utføre et arbeide for Herren som har båret uendelig rik frukt. Hans kall til dette misjonsfelt var guddommelig. Etter en studietid ved en av baptistenes skoler i U. S. A. fikk han — mens han ennå opholdt sig i dette land — en dag et budskap talt direkte ved den Hellig And. Det led at han skulde reise til Para. Br. Vingren kjente ikke noe sted med dette navn, ennsi hvilket land det var i. — Ved hjelp av et kart fant han dog at Para var navn på et sted i Brasil.

Br. Vingren var villig til å reise — han vilde følge den Hellig Andskall — enskjønt utsiktene var alt annet enn lyse. Ikke kjente han noe til forholdene på det sted han skulde til, ingen å reise til, ikke kunde han språket, ikke hadde han reisepenger og hvem skulde vel sende noe til hjelp siden? — Men Vingren begav sig iveri — pengene kom, underbart, og frem kom han og hans veni misjonær David Berg til det av Gud, for dem anviste sted. Etter å ha lært språket kunde de så ta fatt på forkynnelsen av det herlige frie evangelium i dette av katolisisme formerkede land. Snart blev de første vunnit for Guds rike, og efterhvert blev store skarer lagt til Herren. Efterhvert utvidedes arbeidsfeltet, og forsterkning kom til. Nu er der i de brasilianske menigheter omkring tyve tusen frelste sjele. Et underbart verk av Gud! Det har ikke manglet på motstand fra katolsk hold — br. Vingren var nok flere gange i dødsfare under iverksatte forfølgelser — men Herren førte tross alt sitt verk frem, og utfriet sine tjenerne.

Ifjor høst kom br. Vingren med familie hjem til Sverige for en vel fortjent hvile. Han var da meget nedbrutt til legemet. Det langvarige og store arbeide under de krevende klimatiske forhold hadde satt sine merker på ham.

Personlig hadde jeg den store glede å få høre denne Herrens tro tjener flere gange straks efter han var kommet hjem, under bibelskolen i Filadelfia, Stockholm siste høst. Tross han ennu var svak av helbred, talte han med en iver og glød som fengslet. Han måtte vinne alles hjerter. Det var som han var helt gjennemtrent av det guddommelige. Derfor fikk hans ord og vidnesbyrd vekt. I mia svenske bibel har jeg på et av de første blader nedtegnet fire ord. Det er fire ord br. Vingren bad oss skrive i våre bibler i en time han fikk tilfelle å tale til oss på bibelskolen. Det er

ordene: «Agta på Herrens ledning.» Det var en verdifull anvisning han i disse ord gav oss — dobbelt verdifull på bakgrunn av hans eget liv.

Han agtet i sannhet på Herrens ledelse, og han fulgte den. — Og nu har han fullkommet løpet.

Br. Alfr. Bladh har i «Evangelie Høiold» skrevet noen minneord om hans siste dager som han tilbragte på Filadelfiaforsamlingens misjons og hvileheim. Sjøarp. Det er et gripende vidnesbyrd om hvordan døden møttes av denne Herrens tjener, og jeg føler trang til her å gjengi et utdrag av samme i oversettelse.

«— Tross de svære plager som stundom kom over ham, var han salig og lykkelig, og det var himmel på jord å være på hans sykrum. Tirsdag den 27. juli fikk han bud hjemmefra at han skulde få komme. Det var underbart. Først rakte han op hendene sine og ropte: «Jesus, hvor du er herlig,» og hallelujahvor det fløt frem som et sterkt brus, for siden å dø sakte bort. Derefter kom Guds kraft over ham så at han blev liggende urørlig, likesom bunnen av denne kraft — ansiktet forklaret, øinene strålte med en overjordlig glans, under det han siden gjentok de første vers av Salm. 84: «Hvor elskelige er dine boliger, Herre, Hærskarernes Gud! Min sjel lenges, ja vannsmekter av lengsel efter Herrens forgårde; mitt hjerte og mitt kjød roper med fryd til den levende Gud. Spurven har jo funnet sig et hus, og svalen et rede hvor den har lagt sine unger — dine altere, Herre, Hærskarernes Gud, min konge og min Gud!»

Røsten var stille, men sterk — den var som en røst fra himmelen. —

Derefter begynte han å gråte og sa: «Jesus, hvor du er god, jeg visste ikke at det var så herlig.» Dette gjentok han to ganger. Da han kom til sig igjen sa han: «Ja, nu vet jeg at jeg får gå hjem.» — Om hans dødsstund skriver br. Bladh: «Det var en underbar stund, som aldri skal glemmes. Det gikk fort og uten noen døds-kamp. Guds kraft fallt underbart over oss, så vi nesten trodde det skulde bære av med oss alle. En søster så to gjennemtunge hender som likesom kom for å hente en dyrebar skatt. På mindre enn fem minutter var han over, mens hans hustru og barn og vi andre sang med opløftede hender: «Vil du møte mig derover.» Det var ingen dystre skygger ved denne døds seng, men Guds herlighet var så mektig åpenbar at det var likesom en forsmak av himmelen —. Slik døde denne stridsmann i Herrens vidneher —. Hans siste ord var: «Det sjunger dærinne». Og nu synger han blandt dem som har nådd frem og vunnet seiersprisen.

Knut A. Høyer.

Den norske Congo-misjons

Årsmøte avholdes om Gud vil søndag den 24. september i Knoffs gate 10, 30 og 5. Møter kl. 10.30 og 8. Vener til posteksp. Einar melde sig til posteksp. Einar Gulbrandsen, Drammen, innen 17. september.

Bethania, Arendal.

Høststevne holdes 16., 17. og 18. september. Velkomstfest lørdag 16. kl. 7. Predikende brødre bes i god tid tilskrive Gunner Gundersen, Havstad, Arendal.

lukket. Hvorfor? Han døde i sin kjærlighet, ikke i sin vrede. Han tok synders straff. Det er jo alltid ugjerningsmannen som får straffen, ikke selve ugjerningen, for den kan ikke straffes. Merk Es. 63, 3. Persekaret trådte han alene, i vrede, og deres blod sprøttet på hans klær. Hevners dag var i hans hjerte. Men på Golgata bad han for sine fiender, altså ikke noen hevners dag, og vel å merke: det var hans eget blod som fløt fra korset.

Når han således trådte persekaret alene, så var det hedningenes — de som ikke vilde la sig frelse av ham — det var av deres blod hans kjortel blev farvet rød (Joel 3,18 og Apb. 14, 14—18. Es. 63, 3—7. Dette siste skriftsted synes å peke hen på samme begivenhet).

I Apb. 19 derimot er det mange kroner på hans hode og hammen i himlen fulgte ham. Sammenlig også Joel 3, 19—20 og Apb. 6, 12. Ved åpningen av det sjette segl samles alle vantro og roper til fjellene: Fall over oss og skjul oss for Guds og Lammet vrede, ti deres vredes store dag er kommet og hvem kan holde stand. (Es. 24, 22). Og de skulde samles tilhøpe som fanger i hulen, og efter mange dager skulde de bli hjemsokte. — Efterat det sjette segl er åpnet ser vi enda fler begivenheter ved åpningen av det syvende segl. Alt har sin bestemte tid. Men Herren er et tilflukt for sitt folk og et vern for Israel.

Bedes også inntatt i «Det gode Budskap».

Hold ditt lys brennende.

Jeg har lest om en reisende som en aften besøkte fyrårner i Calais. Fyrvokteren skrøt av lysets styrke og skjønnhet, der var få fyr i verden lik hans. Rent som i tanker sa denne reisende: «Om nu disse lys skulde slukkes inatt!» «Hvad sier De, slukkes?» svarte fyrvokteren. «Se utover det mørke, tormende hav, min herre. De får ikke øie på dem, men hvert minutt passerer her skib utenfor.

Skulde lyset gå ut på grunn av forsømmelse fra min side, vilde man i lang tid få høre, hvor mange skib der savnedes av det grunn. Jeg føler det hver natt som var hele verdens sjømenns øine rettet på mine lys.»

Har ikke denne fyrvokterens tale noe å si oss kristne, der skulde lyse dyrekjøpte menneskesjeler inn til Gud?

På reis

I juli reiste til de store v Kristi fulle v av toget v hadde så vær sammen med og A. Johans stund samme samlngen. D brødre som men. Familie oss med all ofte gjennem enaker Guds fremdeits.

Turen stod strekninger d da de så oss men. På dis sjelden noen ner som er disse skogd pris på å få evangelium optil 2 timer og kratt og de kommer de har strid arbeid. De kveld og g bake ved 12 op tidlig om er en fryd å for å komme om Jesus. nelse utebli marsj kom Ørsæther. smilte som to små pile hjertelig v syn hadde Jesus å si og prist gjorde de klart da bestemt d spilte gift ren ga os sammen.

Søndag stevne på dag ga liggende folk og vennene og kjø Fosselok godt bu blev byg var sar met vid sig nist spander alle. ut fra sig til 9) og pris (stätt d 8—12

Med helligi forny den F velsig kan i Da skegt kjært sen n Ef av n fami hjert

SPREDTE FELTER

På reise

I juli reiste min hustru og jeg til de store vider fjellterreng med Kristi fulle evangelium. Vi steg av toget ved Aspedammen og hadde så våre to første møter d. r. sammen med de frie venner der. Og Herrra ga oss en velsignet stund sammen. Brødr. Sørensen og A. Johansen er de eldste i forsamlingen. Det er to gudfryktige brødre som arbeider godt sammen. Familien Bråten herberget oss med all villighet, som de så ofte gjennom årene har gjort. Vi ønsker Guds rike fred over dem fremdeles.

Turen stod lengere op i de vide strekninger og vennene blev glade da de så oss og hilste oss velkommen. På disse forsamlede steder er sjelden noen vidner, og de få venner som er spredt her og der i disse skogdistrikter satte stor pris på å få høre det fulltonne evangelium om Jesus. Folket har op til 2 timers vei å gå, over fjell og kratt og myrer og lign. innen de kommer frem til møtene, efter de har stridt hele dagen i tungt arbeid. De kommer kveld efter kveld og går den lange vei tilbake ved 12-tiden om natten og op tidlig om morgenen igjen. Det er en fryd å se den iver de viser for å komme på møtene og høre om Jesus. Og Guds rike velsignelse utbeiler ikke. Efter en lang marsj kom vi til familien Ole Ørsæther. Denne kjære familie smilte som en sol, da de så disse to små pilegrimer kom, og vi var hjertelig velkommen. Under reisen hadde vi hatt øsende regn, lyn og torden. Underveis bad vi Jesus å stille været, og lovet og priset være hans navn, han gjorde det, så det var strålende klart da vi kom frem. Motet var bestemt dagen efter. Min hustru spilte gitar og jeg fiolin og Herren ga oss flere velsignede møter sammen.

Søndag 30. juli bestemte vi stovne på Øhrsater. En herlig dag ga Herren oss. Fra de omliggende steder her i fjella kom folk og fra Aspedammen kom vennene med de ledende brødre og kjøbmann Ellingsen fra Fosselokken i spissen. De hadde godt budskap til folket og de blev glade. (Neh. 8: 12). Det var sang og musikk så det ljomet vidt om. Vennene hadde med sig niste, men familien O. Sæter spanderte mat, kaffe og melk på alle. Br. Ellingsen talte kraftig ut fra skriftene og folket gjorde sig til gode av hans godhet (Neh. 9) og de istemte Herrens lov og pris (Esr. 3), ti de hadde forstått de ord de hørte. (Neh. 8: 8-12).

Med glede drog enhver av de hellige sin lange fjell-vei med fornyet håp og sinn, takket være den Herre Jesus for det. Alle de velsignelser han ga oss der oppe kan ikke tolkes.

Da man ventet oss ved sven-skegrensen sa vi farvel med de kjære på Sætre. Vi sender en hil-sen med Mall. 10: 40-42.

Efter en lang fjellvei, omringet av moser og myrer, kom vi til familien Moberg, som hilste oss hjertelig velkommen. Efter flere

års fravær var det gilt å komme til dette kjære hjem og se de glade ansikter, som alle har som følger Jesus Kristus. Vi hadde flere mottr i hjemmet og på svenskesiden i Toftedalen, og alle møtene var rikt velsignet. Familien C. J. Johansen Moberg er en kjær opofrende familie som elsker alt Guds folk og gleder sig til det fulltonne evangelium. Da møte var bestemt lenger borte i Toftedalen hos A. Ringsmoen, hadde vi en bra marsj dit ved hjelp av en ung ledsager. Det er mange avveier på det store fjell. Herren ga oss flere gode møter i dette kjære hjem. For flere år siden brøt det ut vekklere her, som vi er oienvidne til og størst av alt at de nyfrelste er bevaret hos ham. Det er underbart å høre disse friske bønner og vidnesbyrd. Ære være Jesus. Det var en sann glede å være sammen med de kjære i 8 dager, som sent vil glemmes.

Vi sender en hjertelig takk for hvaod man i Ringsmoen, Kasa, Moberg og Sætre m. fl. plasser viste oss — en ren, uskromtet broderkjærlighet. Tegn og undergjøerninger fra Herren er skjedd her. En velsignet søster var dødsykt for en del år siden, hun hadde en svar blodflod (Luk. 8: 34 fig.), så legemet var visnet og ingen læge kunde hjelpe henne; en sikker bortgang var øieblikkelig nær. Men Jesus var nærme for å komme. Aldri glemmer vi da Jesus i et øieblikk reiste henne op i sengen som et lys, op fra den fryktelige sykdom og er frisk til kropp og sjel inntil denne dag, lovet være Lammet og Gud. En ildfytt søster er det, en blandt de få i denne tid.

O. Karl sen.

Drammen.

2. septbr. 1933.

Jeg har mottatt brev fra vennene i Breivikbotn, Finnmark, om at den gamle oven er uttatt av lokalet. Ingen brukt oven er kommet til dem.

I bidrag til en ny oven har jeg fra en søster i Moss mottatt kr. 5,00, og fra en søster i Drammen kr. 5,00. — Hilsen Bertha Hansen.

Vi håper og tror at vennene sender det nødvendige snarest. Vinteren står for døren og i Finnmark kommer den tidligere enn her sydpå.

«Betania» i Arendal.

Vårt høststevne i år blir, som det vil sees av annonsen i dagene 16—17—18. september. Dessverre kom annonsen forsent til å komme inn i «Det Gode Budskap», men forhåpentlig vil det bli kjent av vennene så vi som tidligere får besøk fra sågodtsom alle byer og distrikter fra Sør- og Østlandet og tror vi at de som kommer, vil komme med en fylde av Guds velsignelse.

Fred over Guds Israel!

Broderhilsen. G. Gundersen.

Fra Sarpsborg.

Guds slag pågår her og vi er med i striden for vår store frel-seshovding.

Søndag 27. august lot en søster fra Hafslund sig begrave med Kristus. Hun blev for et års tid

siden frelst blandt de lutherske, men fikk øinen op for denne lydighets handling. Hun avia et herdig vidnesbyrd om sin omvendelse og var selv forundret over at hun så snart måtte ta dette skritt, da det ikke var lang tid i forveien hun var en bitter motstander av dåpen. Br. H. Hansen utførte handlingen, da br. Hagren f. t. ligger meget syk.

— Har f. t. besøk av br. By-sveen. Møter omtrent hver aften og Herren er tilstede og velsigner i rikt mål. Møtene er holdt vekselvis på Hafslundøy, Borgenhaugen og i byen. En herlig frihet har vært rådende i møtene. Den 7. september kom det overraskende budskap at br. Oskar Allin hadde vandret hjem til Herren. Vår gamle kjære bror var en av de trofaste i landet og han kunde med fred i sin sjel si farvel med denne jord. Hans hustru fikk for, en tid tilbake gå samme vei. De efterlater sig begge de beste vidnesbyrd.

Det tynnes i rekkene blandt de gamle. Må Herren føre nye til!

Søndag 10. september var det igjen en søster som lot sig begrave med Kristus. Hadde også besøk av endel venner fra Tune. Bysveen talte og deltok med sin herlige sang. Bra med folk var matt frem. Vi tror på seirens tider.

Stefan Trøber.

En troens mann

Den svenske prest Erik Tollstadius hadde en velsignet og herlig fortrosthing til Gud, og han fikk derfor se hvor forunderlig Herren hjalp i all trang og nød.

Ved den tid Tollstadius virket som prest i Stockholm, skulde han likesom de andre prester — ifølge en anordning fra gammel tid — erholde sin lønn ved en offerbok, den såkalte «Påskebok». Men Tollstadius kunde aldri formå sig til å utsende en sådan offerbok, men sa: «Den som finner at mitt arbeide fortjener noen lønn, ledes vel av Gud til å sende mig hvad der behager ham.»

Herren forsynet ham da også med hvad han behøvde, enda så rikelig at han kunde dele ut til andre. Og han ga, inntil forrådet var uttømt, ihukommende Jesu ord: «Giv, så skal eder gives!»

Hans hustru kunde dog i denne henseende ikke fullt ut følge ham. Hun hadde en svakere tro; men han løftet henne op på sine sterke trosarme og han blev aldri til skamme i sin fortrosthing til Herren.

En dag satt Tollstadius i sitt værelse og grunnet over den tekst han kort efter skulde tale over. Da trådte en tigger inn. Presten mente straks, at han intet hadde å gi den fattige, men opdaget så en mynt, som var lagt til side, tok den og rakte tiggeren den. Men hans hustru som hadde sett den fattige mann gå derinn, ante straks uråd og skyndte sig inn for å redde den gjemte mynt, for hvilken der skulde kjøpes mid-dagsmat til søndagen. Men det var for sent.

Bedrovet utbrød hun henvendt til presten: «Nu har du gitt bort det som jeg skulde kjøpe mat for

til alle dem du pleier å ta med hjem fra kirken! Hvorledes skal det gå nu!»

«Det tenkte jeg ikke på», svarte Tollstadius; «men la oss nu sette vårt håp og vår tro til Gud! Han hjelper oss sikkert.» Hus-hjelpersken falt nu inn i samtalen: «Ja, det sier presten, men gå på Torvet med troen, så får vi nok se hvad presten får for den!» Tolstadius lo og svarte: «Ja, har du lyst til å gå på torvet med min tro, så skal du «få»?

«Ja, det har jeg», svarte piken. «Det skal skje.» tilføide presten, «si bare til neste gang når noe savnes.»

Knappt var denne samtale sluttet, før en slaktersvinn stod utenfor med en hel kalv på skulderen; det var en gave til presten. Fru Tollstadius tok med takknemlighet og under tårer beveget mot den tilbudte gave, idet hun erkjente at «et ikke er forgjeves å fortrøste sig til Herren.

En morgen noen tid derefter kom piken inn i pastor Tollstadius's værelse og meddelte ham at hans hustru var dypt bekymret for hvorfor hun skulde skaffe noe å spise.

«Vil du gå hen på torvet med min tro og se hvad du kan få for den», spurte pastoren.

På hennens bekreftende svar sa Tollstadius: «Gå da i Guds fred!»

«Men hvorledes skal jeg bære mig ad?», spurte piken. «Gå bare hen på torvet som sagt er og se hvad Gud gjør!» lod svaret.

Og hun gikk hen på Jakobstovet som lå nærmest ved, og der stod en Nordlandsbonde ved et lass fuglevilt. «God morgen, jomfru», sa han. «Hvor kommer du fra?»

«Jeg tjener hos presten her i sognet», svarte hun. «Hos ham som preket her i kirken i søndags?» spurte han ivrig.

«Ja, hos ham», lod svaret. «Kjære, hvor må De da være lykkelig! De kan da vist bli salig derved, om bare De selv vil! Jeg hørte ham tale i søndags, og det var en preken hvorved nan kunde komme inn i Guds rike! — Tror De at presten vil misforstå det, om jeg sendte ham et par tilerer?»

«Nei, det kan jeg forsikre at han ikke gjør», svarte piken. «Så er her et par av de beste jeg har.»

Piken tok mot gaven og velsignet mannen i Guds navn. Da hun kom hjem blev hun sendt tilbake til torvet for å innby mannen til å spise med. Og under måltidet dreide samtalen sig utelukkende om Guds trofasthet og nåde.

«K. K.»

Ekte eller uekte

I haven stod der noen underlige trær, buskaktige, stive og stolte stod de der uten å boie sig for vinden, som de andre trær måtte boie sig for. De fylte sin plass, og pllassen syntes vel hjulpen ved å ha dem, ti om de ikke just var en pyrd for haven, så gav de den dog et vist solid preg ved sin ranke holdning og stadige utseende.

Men havens nye eier fattet mistanke til dem, og ved nærmere undersøkelse fant han noen få tynne fruktgrenene som vokste ut fra den samme stamme.

Så viste han beskjed, at det som tok sig så godt ut var bare ville rotskudd som hadde tatt makten fra det ekte der var innpodet, og uten skånse hugget han dem av. Tilbake blev kun få kraftløse, men ekte grenene.

Også på det åndelige område er det ofte de ville rotskudd der ser ut til noe. De forer store ord, de er toneangivende, kan synes å være den bærende kraft, de står stolte der hvor andre må boie sig. De preger haven. Hvad lignet Guds rike om ikke de var der? De kan umulig undværes, og hvem turde vel tenke på å fjerne dem? Ti hvad blev der så tilbake? Noen tynne kraftløse skudd.

Men havens eier sier: Hugg dem av. Hvorfor skal de stå og ta pllassen op til ingen nytte.»

Han kjenner ikke til skånselover over dem. Men vi ynkes måtte kjøre over dem og synes at de umulig kan undværes.

Men hvad gavner de? De er jo uekte, ville skudd, utsprunget en rot som Herren ikke kjennes ved. Hvad der er født av kjød er kjød. Men de få tynne kraftløse grenene, de er ekte, i dem er livets ånd. Bedre er de få tynne grenene og svake skudd som er ekte, enn de mange store og sterke skudd som er ville. Men det kniper for kjød og blod å gi det fra sig som man har sett vokse op for sine øine. Men hvorfor holde hånd over det som Herren dommer?

Hvorfor la det vokse sig sterkt som aldri kan bære frukt for Gud? Og hvorfor la det uekte ta pllassen for det ekte som Herren vil ha frem i vårt liv. Til Paulus lod der: Min nåde er dig nok, ti min kraft fullkommes i din skropelighet. Og han kunde boie sig for Herrens visdom, idet han sa: Allerhelt vil jeg derfor rose mig av min skropelighet for at Kristi kraft kan ta bolig i mig — ti når jeg er skropelighet, da er jeg sterk.

Kjære venner hvad sier dere?

Innsendt av G.—

Ord i fristelsens stund

John Wesley: Du må ikke bekymre dig for morgendagens fristelser: dette er en farlig snare. Tenk ikke: «Når dei, og den fristelse kommer, hvad skal jeg da gjøre? Hvordan skal jeg da kunne bestå? Jeg foler, at jeg ingen kraft har til å besciere den fiende!» Det er sant; ti med den nåde du i øieblikket har, kan du ikke makte de fristelser som endnu ikke har mott dig. Men når fristelsen kommer, vil nåden følge med, og jo større fristelsen blir desto større styrke vil du få.

Hugh Stowell Brown:

Hjertet er som en festning med mange fiender utenom i form av sterke fristelser og med mange oprørske soldater indeni, i form av dårlige lyster. Salomon sa så vist: «Vokt ditt hjerte mere enn alt annet!» Han overlater til oss selv å finne ut av hvor vanskelig dette er, og hvor avmektig vi er her. Men når vi har lært denne kostelige og dog så ydmygende lekse og har funnet at vi ikke selv kan bevare vårt hjerte, sier han i Herrens navn: «Giv mig ditt hjerte, min sonn.»

Trengslenes vanne

(Forts. fra 1. side).

neskelig måte beklager sig. Derimot ser vi at han nær vært stemt for det motsatte, idet han skriver i kol. 1, 24 «Nu gleder jeg mig over mine lidelser for eder, og utfyller det i mitt kjød, det som endnu fattes i Kristi trengsler, for hans legeme, som er menigheten,» og i 2. kor. 7, 4 bruker han et endnu sterkere uttrykk: — «overvettets rik på glede under al vår trengsel.» Derfor var han også mannen for å reise rundt og styrke og formane disiplene med disse ord: «Vi må gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler.» Ap. gj. 14, 22, og i 1. tess. 3, 3 skriver han: «At ikke noen må bli vaklende i disse trengsler, I yet jo selv at vi er dertil satte.» Tiden vilde bli mig altfor kort — som Hebr. forf. sier — om jeg skulde trekke frem alle de skriftsteder som mer eller mindre taler om trengsler som noe der hører troens vandring til. Dessuten er tanken tilstrekkelig belyst med de skriftsteder som allerede er sitert, og skal derfor gå over til å betrakte trengslernes virkninger.

Syndeflodens vanne virket både til velsignelse og forbannelse. Til forbannelse for alt kjød som var på dette øre, idet det blev trangere og trangere for det, efter hvert som vannet steg, inntil døden innhentet dem alle, — men til velsignelse for fisken, idet den blev friere og friere, efter hvert som vannet steg, da den fikk mer og mer å svømme i, og aldri har fisken vært så på høidernes som da. Femten alen over de høieste berge vokste vannet 1. Mos. 7, 20, så fisken kom så nær himmelen som den aldri før hadde vært, og trengslenes vanne virker det samme på det åndelige område for den troende sjel.

I 2. kor. 4, 7—11 sier Paulus: «Men vi har denne skatt i lerkar for at den rike kraft skal være av Gud og ikke av oss, idet vi alltid er i trengsel, men ikke kuede, tvilende, men ikke mistvillende, forfulgte, men ikke oppgitte, nedslagne, men ikke tiltetgjorte, alltid bærende Jesu død med oss illegemet, forat også Jesu liv skal åpenbares i vårt legeme, ti enn mens vi lever overgis vi stadig til døden for Jesu skyld, forat også Jesu liv skal åpenbares i vårt dødelige kjød.» Paulus omtaler her trengslernes virkninger i våre liv som «Jesu død,» og det stemmer jo med erfaringen. Likesom syndflodens vann gjorde det trangere og trangere for alt kjød som var på det tørre, inntil døden innhentet dem alle, således gjør trengsler og motgang det trangere og trangere og virker død over alt kjødelig i oss. men likesom fisken til gjengjeld blev friere og friere, idet den fikk mer og mer å svømme i, virker trengslene friggjørende for vårt åndelige liv. Nu står det riktig nok at vi skal døde legemets gjerninger ved ånden, og at livets åndslov (den Hellig And) har frigjort oss fra syndens og dødens lov, men vi må ikke glemme at Guds And kan ikke arbeide i ett stolt og uinnvidd hjerte. Det må være ydmygt og boiet om

Guds And skal få utrette noe i oss, og for å få oss i den stilling, anvender Herren ofte trengsler, og «Boier hjertet ved lidelser,» som det står i Salm. 107, 12. Trengslene utfører derfor et forberedende og banebrytende arbeid i vårt liv — for den Hellig And, og er således delaktig i å døde kjødet og frigjøre ånden.

En br. fortalte om en båt han engang hadde sett som bar navnet «Fris», men båten lå innefrosset ved bryggen og kunde ingen vei komme, og slik er nok stillingen på det åndelige område for mange troende også. De har «antatt» læren om friggjørelsen i Kristus, og har den i teorien, og bekjennelsen med, men deres hjerte er fremdeles innefrosset i menneskefrykt, pengekjærhet, hovmod, egen interesse m. m. De har lite fått erfare sannheten av Jesu ord i Joh. ev. 8, 36: «Får da Sinnen frigjøre eder, da blir i virkelig fri,» og jeg er sterk inn på den tanke at Herren kommer til å sende en «vannflom» åndelig talt — enølge av trengsler over sine barn for han kommer, så alt kjød som er på det tørre — enten det er fint eller groft, må døde, og Jesu liv bli åpenbart på en mer fullkommen måte, ti det er det behov for.

Ett ord av Paulus i 2. kor. 4, 17 bør vi også ta med i samme forbindelse. Der sier han, «Ti vår trengsel som er kortvarig og lett, virker for oss en evig fylde av herlighet i overmål på overmål.» Tenk — en fylde av herlighet, og det i overmål på overmål. Jeg tror at dette rummer mer enn vi i øieblikket kan fatte, men ett er sikkert — at såfremt vi lider med ham, så skal vi herliggjøres med ham, og i samme mon som vi har del i Kristi lidelser, får vi og glede oss, og kanskje du nylig har gjort den erfaring kjære broder og søster, at under eller efter en prøvelse har Herren fylt ditt hjerte med herlighet, i form av fred og glede utsigelig, og denne fylde er evig, sier Paulus. Altså en velsignelse som aldri skal tas ifra oss. Jordlivet med dets trengsler og møie skal vi forlate en dag, men fylden med herlighet i overmål på overmål skal følge oss gjennom evigheten lang. Ja, som fisken, får vi erfare at trengslernes vanne løfter oss på den ensomme klippe Patmos, avskåren fra slekt og venner — for Guds ord og Jesu vidnesbyrd skyld. Hans fiender hadde derved tenkt å gjøre livet så surt for ham som mulig; men der fikk han en opplevelse som han aldri før hadde hatt og mottok en åpenbaring som er uten sidestykke i menighetens historie — en åpenbaring som har blitt tusener, ja millioner av sjeler til trøst og velsignelse. Trengslernes vanne løftet ham så nær himlen som han aldri før hadde vært. Ja, det lønner sig å være blandet dem som er sannheten tro i kjærlighet og følger Lammet hvor det går.

Vil også ta med oss hvad Paulus skriver i Rom. 5, 3, at «Trengselen virker tålmodighet.» Ordet om «Tålmodighet» synes å innta en bred plass i skriften. Jesus selv taler om tålmodighet i forbindelse med sin tilkommelse, og fremholder den som en prislig — ja,

nodvendig ting for den forventende sjel, og Jacob sier i sitt brev 5, 7 «Vær da tålmodige brodere til Herren kommer. Se landsmannen venter på jordens uskellige grøde, og bier tålmodig på den til den får høstregn og vårgren, vær og I tålmodige, styrk eders hjerte, ti Herrens tilkommelse er nær.» I Luk. 8, 15 taler Jesus om tålmodighet som nødvendig for ett fruktbarende liv. «Men det i den gode jord dette er de som hører ordet, og holder det fast i et vakkert og godt hjerte, og bærer frukt i tålmodighet.» Hebr. forfatter taler om tålmodighet som nødvendighet for å opnå løftet. «For at I ikke skal bli trege, men efterfølge dem som ved tro og tålmodig arvet løftene. — Og da han således hadde ventet tålmodig, oppnådde han løftet. Ti I trengjer til tålmod, for at I, når I har gjort Guds vilje, kan opnå løftet.» Hebr. 6, 12 og 15, og 10, 36. Dessuten taler Jacob om tålmodighet som nødvendig for å opnå en hel og fullkommen seier. «Men tålmodigheten må føre til fullkommen gjerning for at I kan være fullkomne og hele og ikke mangle noe.» Tålmodighet, virket ved trengsler er derfor en dyrebar skatt i våre liv.

Til slutning kan nevnes at likesom synden var syndeflodens årsak, så og med trengslerne. Hadde ikke synden kommet inn i verden — hadde heller ikke syndeflo den kommet, og hadde ikke Adam og Eva falt — hadde der heller ikke vært trengsler for den troende sjel. Trengsler var jo helt fremmed for våre første foreldre, like til de falt i synd; men vår Gud er stor i visdom som har gjort det slik at det som er blitt til forbannelse for den vantro, på grunn av synden, har han vendt til velsignelse for den troende sjel. Alle ting får således tjene dem tidige som elsker Gud, og du prøvede bror og søster som synes at trengslerne blir store og mange — bli stille for Herren — ta en dag av gangen, og ta prøvelserne som omklæde velsignelsen fra Herren. Kan du få nåde til det, skal du få erfare at trengslene skal bringe dig større glede enn sorg, og når vi engang har lagt jordlivet bak oss, og i hans åsyns lys vandrer på gater av gull, får vi erfare hvad sangeren sier: Tårer og sorg skal forsvinne, lidelser finnes ei der, ånden for evig skal finne, hvile som fullkommen er.»

Alf L. Torstensen.

Far din.

Dette vesle vakre stykket av «Hadelandsgutt» i «Nationen» har et sannhetsord til noen hver.

Kan du tenke dig et vakrere ord enn far? A det er noe så trygt og godt over det ordet. Men mon tro alle som har sin far i livet vet å verdsette det, vet å sette pris på sin far. Man kan så ofte legge merke til at endog mange skammer sig og nesten ikke vil kjennes ved far sin blandt fremmede, kaller ham for «Gamlingen», «Gamlingen» o. s. v. Det er helst blandt oss halv voksne og voksne gutter man hører slikt og til dig har jeg et ord å si.

Naturligvis er du eldre nu enn da du lærte å kalle ham far, litt mere voksen også. Du er meget

DE YNGRES SPALTE

HUSMANNSGUTTEN OG SMEDGUTTEN

Når vi i et blad finner nedestående beretning, hører det ut som et eventyr. Men det er det ikke. Det er virkelighet. Her får vi se hvordan Gud gjorde husmannsgutten og smedguttene til misjonærer.

Lars Skrefsrud var husmannsgutt fra Gudbrandsdalen. Forledet av slette kamerater begikk han som ganske ung innbruddstyveri og kom på Botsfengsel. Her blev han omvendt og fikk sitt misjonskall.

Et halvt år efter at han kom ut fra fengsel, henvendte han sig til Det norske Misjonsselskap i Stavanger med spørsmål om å bli antatt til misjonær. Men styret sa nei. Man turde ikke ta en som hadde sittet i fengsel. Efter råd fra venner reiste så Skrefsrud til Tyskland for å opseke den danske ingeniør Berresen som var meget interessert for misjonsaken.

H. P. Berresen kom i smedjere 13 år gammel og tok samtidig undervisning i regning, tegning m. m. Da han var 27 år gammel reiste han til Berlin. I den tyske rikshovedstad oplevet han en religiøs veksel. Her giftet han sig også med en tysk dame, Caroline Hempel, som i lange tider hadde gått med tanker om å bli hedingningsmisjonær. Men adskillige år gikk før tanken blev omsatt i handling.

I 1863 reiste Berresen og hustru ut og optok arbeidet sammen med Lars Skrefsrud. De reiste helt på egen risiko. I 1867 kom de til Santallistan. I landsbyen Benegaria opførte de en lov-

mere oplyst enn den gang, dine klær er efter moten og ditt hår er litt bedre frisert.

Din far er mere gammeldags. Hans rygg er blitt boiet og håret grått. Men kall ham ikke «Gamlingen». Kall ham far!

I årevis har han stridt og strevet for å få sammen noe til dig. Det var torner og tistler på hans vei. Men når det gikk fremover og han så barnet vokse, da gledet han sig. Den unge lyse tid av hans liv er nu forbi. Men han holder av dig selv om det ikke er hans vane å renne rundt å fortelle det. Han er glad når du opfører dig godt og viser omtanke, men skulde du stelle dig ille, da blev det ham den tungeste livsbyrde.

Derfor du som ennå har din far i live, vær glad i ham og gjør ham aldri imot. Han vil gi dig gode råd, når du bare spør ham. En dag er ikke din far mere. Da vil du fullt ut få erfare hvad din far var for dig, men da er det for sent å angre, minnere er kun tilbake. De får du beholde for livet.

Store bedrifter.

Mange mennesker nu tildags vil utrette store bedrifter og utretter derfor slett ingen ting. Den som kort sagt er villig til å begynne ved begynnelsen, har mer utsikt til å komme til å gjøre mer nytte enn de som drømmer om store bedrifter. Den som kan tale om jevne frelsessannheter i en bondes kjøkken og få gjeterguttene og budeien til å høre på sig, er større stykke av en prest enn den pyntede som snakker i ett vekk om dannelse og mener dermed at han har lært ord som ingen forstår.

hytte til å bo i og bygget derfor misjonsstasjonen Ebeneser. Under disse vanskelighetene kjempet de sig frem i den første tid. Folket var mistroelig og vilde ikke engang selge dem fiskemidler, og språket måtte Skrefsrud med stort besvær skaffe sig veltung i. På dette felt var jo som bekendt Skrefsrud et geni. Allerede to måneder efter kunde han preke for folket. Han skrev en grammatikk over språket, samlet ca. 20,000 ord og blev synte på bibeloversettelsen.

Først 1869 ble den første santallistans dopt. Efterhånden vokste der en misjonærhæd. På denne tid var Berresen i ferd med å bygge en «domus» av stammer og grener som kom fra ham i alt 5 kroner. Denne kirke ble senere avløst av den nuværende store stuebygning som kan rumme 300 mennesker.

Skolegjerningen har nu vokst til — særlig ved fru Berresens omsorg — at man i 32 landsbyer underviser 500 barn, og Ebenesers opdragelsesanstalt talte 80 gutter og 30 piker.

Ingen annen misjonsvirksomhet er blitt grunnlagt på en mer eventyrlig måte og har hatt fremgang som santallismisjonen. Da Berresen den 23 september 1901 døde, var der langt over 50,000 kristne santaller, som sørget fordi deres «far» — mannen med den store profetkjægg, de milde øine, den sterke tro og den ukuelige vilje — var gått bort.

Skrefsrud døde i 1910 og ligger begravet på Ebenesers kirkegård, hvor Berresen tidligere var stedt til hvile.

«Røstens» kommisjonærer.

Goteborg, Sverige: J. O. Ström. Askim: Henry Dahl.

Aasheim, Hurum: Thorleif K. Amundsen.

Årøland: K. Iversen.

Aspedammen: Johan Nordgård.

Bergen: Frk. Hansine Gjertsen.

Brevikkbotn: og på reiser: O. Gamst.

Dal st., Eidsvoll: Baker T. Johnsen.

Drammen: Postekspeditor Einar Gulbrandsen.

Fredrikstad: Hagemann Kristian sen, Kapellveien 8.

Halden: Elias Olsen, Elverhøi Berg.

Haugesund: Bolette Alfson, Torvgaten 3.

Hobøl: Hanna Rygge, Nygård.

Jevnaker: Arne J. Brorson.

Kistrand, Porsangerfjord og på reiser: evang. Kristian Skipperud.

Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennesland.

Mosterhamn: Chr. Størksen jr.

Mjøndalen: Arnt Gundersen.

Moss: Josef Olsen, Helgerødgt. 10.

Oslo: Karoline Christiansen, Solheimsgt. 2., Charsten Blegberg, Konowsgt. 21, III.

Rygge: Olav Gundersen, Huseby.

Storsteinnes, Balsfjord og på reiser: Evang. Henrik Eilestsen.

Saltnes, Råde: Harald Skovly.

Svelvik: Ragnvald Volden.

Skid: Josef Dammen.

Sætre, Hurum: Sigrd Abrahamsen.

Slemmestad: Joh. O. Johnsen.

Tofte, Hurum: M. Roås.

Volda, Sunnmør: M. Støve.

V. Gran og på reiser: Evang. Helmer Moger.

«Glommen» trykkeri, Sarsborg

NUMMER

M

Til «Miskjære

hve

Til hve budberer

te spørns

ikke vilde

vende sig

ner for

spørre «

de Herre

de ikke v

ke fritt

spørsmål

forårs

n e r på

skert i

ke hadd

De hylr

re pris

kende c

kjønne

Det va

knust,

viljean

træne

dere fi

fest —

skilt s

alm.